

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

17. ledna 2013*

„Ochrana spotřebitele — Nekalé obchodní praktiky vůči spotřebitelům na vnitřním trhu —
Právní úprava členského státu, která stanoví předchozí povolení k vyhlášení výprodeje“

Ve věci C-206/11,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Oberster Gerichtshof (Rakousko) ze dne 12. dubna 2011, došlým Soudnímu dvoru dne 2. května 2011, v řízení

Georg Köck

proti

Schutzverband gegen unlauteren Wettbewerb,

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení A. Tizzano, předseda senátu, M. Ilešič, E. Levits, J.-J. Kasel a M. Safjan (zpravodaj), soudci,
generální advokátka: V. Trstenjak,

vedoucí soudní kanceláře: M. Ferreira, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 21. června 2012,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za G. Köcka E. Krokerem, Rechtsanwalt,
 - za Schutzverband gegen unlauteren Wettbewerb M. Prunbauer, Rechtsanwältin,
 - za rakouskou vládu A. Poschem a G. Kunnertem, jako zmocněnci,
 - za belgickou vládu T. Maternem a J.-C. Halleuxem, jako zmocněnci,
 - za Evropskou komisi M. Owsiany-Hornung a S. Grünheid, jako zmocněnkyněmi,
- po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 6. září 2012,
vydává tento

* Jednací jazyk: němčina.

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 3 odst. 1 a čl. 5 odst. 5 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/29/ES ze dne 11. května 2005 o nekalých obchodních praktikách vůči spotřebitelům na vnitřním trhu a o změně směrnice Rady 84/450/EHS, směrnic Evropského parlamentu a Rady 97/7/ES, 98/27/ES a 2002/65/ES a nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2006/2004 (směrnice o nekalých obchodních praktikách) (Úř. věst. L 149, s. 22, dále jen „směrnice“).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi G. Köckem a Schutzverband gegen unlauteren Wettbewerb (ochranný svaz proti nekalé soutěži) ohledně toho, že žalobce ve věci v původním řízení vyhlásil „úplný likvidační prodej“ svých výrobků, jakož i s tím související výprodej, k němuž došlo bez nezbytného předchozího správního povolení.

Právní rámec

Unijní právo

- 3 Osmý a sedmnáctý bod odůvodnění směrnice uvádějí:

„(8) Tato směrnice přímo chrání ekonomické zájmy spotřebitele před nekalými obchodními praktikami vůči spotřebitelům. Tím také nepřímě chrání oprávněné podniky před soutěžiteli, kteří nedodržují pravidla této směrnice, a zaručuje korektní hospodářskou soutěž v oblastech jí koordinovaných. [...]

[...]

(17) Pro zajištění vyšší právní jistoty je žádoucí určit takové obchodní praktiky, jež jsou za všech okolností nekalé. Příloha I proto uvádí taxativní výčet všech takových praktik. Pouze tyto obchodní praktiky lze pokládat za nekalé, aniž by bylo třeba provádět hodnocení jednotlivých případů podle článků 5 až 9. Tento seznam lze změnit pouze revizí této směrnice.“

- 4 Článek 1 směrnice stanoví:

„Účelem této směrnice je přispět k řádnému fungování vnitřního trhu a dosáhnout vysoké úrovně ochrany spotřebitele sbližením právních a správních předpisů členských států týkajících se nekalých obchodních praktik, které poškozují ekonomické zájmy spotřebitelů.“

- 5 Článek 2 směrnice zní následovně:

„Pro účely této směrnice se rozumí:

[...]

- d) „obchodními praktikami vůči spotřebiteli“ (dále také jen „obchodní praktiky“) jednání, opomenutí, chování nebo prohlášení, obchodní komunikace včetně reklamy a uvedení na trh ze strany obchodníka přímo související s propagací, prodejem nebo dodáním produktu spotřebiteli;
- e) „podstatným narušením ekonomického chování spotřebitele“ použití obchodní praktiky, která významně zhoršuje schopnost spotřebitele učinit informované rozhodnutí, což vede k tomu, že učiní rozhodnutí o obchodní transakci, které by jinak neučinil;

[...]

- k) „rozhodnutím o obchodní transakci“ rozhodnutí spotřebitele o tom, zda, jak a za jakých podmínek produkt koupí, zaplatí za něj najednou nebo částečně, ponechá si jej nebo se jej zbaví anebo ve vztahu k němu uplatní právo vyplývající ze smlouvy, ať již se spotřebitel rozhodne jednat nebo zdržet se jednání;

[...]“

6 Článek 3 směrnice uvádí:

„1. Tato směrnice se vztahuje na nekalé obchodní praktiky vůči spotřebitelům, jak je stanoveno v článku 5, před obchodní transakcí týkající se produktu, v jejím průběhu a po ní.

2. Touto směrnicí není dotčeno smluvní právo, zejména pravidla týkající se platnosti, vzniku nebo účinků smlouvy.

[...]“

7 Článek 5 směrnice stanoví:

„1. Nekalé obchodní praktiky jsou zakázány.

2. Obchodní praktika je nekalá, pokud

- a) je v rozporu s požadavky náležité profesionální péče

a

- b) podstatně narušuje nebo je schopná podstatně narušit ekonomické chování průměrného spotřebitele, který je jejímu působení vystaven nebo kterému je určena, nebo průměrného člena skupiny, pokud se obchodní praktika zaměřuje na určitou skupinu spotřebitelů, ve vztahu k danému produktu.

3. Obchodní praktiky, jež mohou podstatně narušit ekonomické chování pouze určité jednoznačně vymežitelné skupiny spotřebitelů, kteří jsou z důvodu duševní nebo fyzické slabosti, věku nebo důvěřivosti zvláště zranitelní takovou praktikou nebo produktem, který propaguje, způsobem, který může obchodník rozumně očekávat, se hodnotí z pohledu průměrného člena dané skupiny. Tím nejsou dotčeny běžné a oprávněné reklamní praktiky zveličených prohlášení nebo prohlášení, která nejsou míněna doslovně.

4. Obchodní praktiky jsou nekalé zejména tehdy, jsou-li

- a) klamavé ve smyslu článků 6 a 7

nebo

- b) agresivní ve smyslu článků 8 a 9.

5. V příloze I je uveden výčet obchodních praktik, které jsou považovány za nekalé za všech okolností. Tento jednotný výčet platí ve všech členských státech a může být změněn pouze revizí této směrnice.“

8 Článek 11 směrnice stanoví:

„1. Členské státy zajistí, aby v zájmu spotřebitelů existovaly vhodné a účinné prostředky pro boj proti nekalým obchodním praktikám v zájmu zajištění souladu s touto směrnicí.

Tyto prostředky zahrnují právní předpisy, jež umožní osobám nebo organizacím, které mají podle vnitrostátních právních předpisů oprávněný zájem na boji proti nekalým obchodním praktikám, včetně soutěžitelů, aby

- a) podaly žalobu pro používání nekalých obchodních praktik

nebo

- b) napadly tyto nekalé obchodní praktiky u správního orgánu, který je příslušný k rozhodování o stížnostech nebo k podání podnětu k zahájení příslušného soudního řízení.

Každému členskému státu je vyhrazeno rozhodnutí o tom, která z těchto možností bude dostupná a zda umožní soudům nebo správním orgánům požadovat, aby byly nejprve využity jiné stanovené prostředky pro vyřizování stížností [...]. Tyto možnosti existují bez ohledu na to, zda jsou postižení spotřebitelé na území členského státu, v němž se obchodník nachází, nebo v jiném členském státě.

[...]

2. Na základě právních předpisů uvedených v odstavci 1 udělí členské státy soudům nebo správním orgánům pravomoci, které je zmocňují, aby v nezbytných případech s ohledem na všechny dotčené zájmy, a zejména veřejný zájem,

- a) nařídily zastavení nekalých obchodních praktik nebo zahájily příslušné soudní řízení směřující k nařízení jejich zastavení,

nebo

- b) pokud nekalá obchodní praktika zatím neproběhla, avšak má k ní bezprostředně dojít, zakázaly takovou praktiku nebo zahájily příslušné soudní řízení směřující k jejímu zákazu,

a to i bez důkazu o skutečně vzniklé ztrátě nebo újmě nebo úmyslu nebo nedbalosti na straně obchodníka.

Členské státy dále stanoví, že opatření uvedená v prvním pododstavci mohou být přijata ve zkráceném řízení jako

— opatření předběžná

nebo

— opatření konečná,

přičemž každý členský stát sám rozhodne, kterou z těchto dvou možností zvolí.

Nadto mohou členské státy udělit soudům nebo správním orgánům pravomoci, aby k odstranění přetrvávajících vlivů nekalých obchodních praktik, jejichž zastavení bylo nařízeno pravomocným rozhodnutím, mohly vyžadovat

- a) zveřejnění tohoto rozhodnutí v plném nebo zkráceném znění a ve formě, kterou považují za vhodnou,
- b) kromě toho zveřejnění opravného prohlášení.

3. Správní orgány uvedené v odstavci 1 musí:

- a) být složeny tak, aby nevznikaly pochybnosti o jejich nestrannosti;
- b) mít při rozhodování o stížnostech dostatečné pravomoci k tomu, aby mohly účinně kontrolovat a vymáhat dodržování svých rozhodnutí;
- c) zpravidla svá rozhodnutí odůvodňovat.

Jsou-li pravomoci uvedené v odstavci 2 vykonávány výhradně správním orgánem, musí být jeho rozhodnutí vždy odůvodněno. V tomto případě musí dále existovat řízení, jejichž prostřednictvím se předmětem soudního přezkumu může stát nesprávný nebo nevhodný výkon pravomocí správním orgánem nebo nesprávné nebo nevhodné opomenutí výkonu uvedených pravomocí.“

9 Článek 13 směrnice zní následovně:

„Členské státy stanoví sankce za porušení vnitrostátních předpisů přijatých na základě této směrnice a přijmou veškerá opatření nezbytná pro jejich uplatňování. Tyto sankce musí být účinné, přiměřené a odrazující.“

10 Příloha I směrnice vyjmenovává obchodní praktiky, jež jsou za všech okolností považovány za nekalé, přičemž odkazuje zejména na následující praktiky:

„[...]

- 4. Tvzení, že obchodníku (jakož i jeho obchodním praktikám) nebo produktu bylo uděleno schválení, potvrzení nebo povolení veřejného nebo soukromého subjektu, ačkoli tomu tak není nebo takové tvrzení není v souladu s podmínkami schválení, potvrzení nebo povolení.

[...]

- 7. Nepravdivé tvrzení, že produkt bude dostupný pouze po omezenou dobu nebo že bude dostupný pouze po omezenou dobu za určitých podmínek, za účelem přimět spotřebitele k okamžitému rozhodnutí bez příležitosti nebo času potřebného k učinění informované volby.

[...]

- 15. Tvrzení, že obchodník zamýšlí ukončit obchodování nebo se stěhuje, ačkoli tomu tak není.

[...]“

Rakouské právo

11 Ustanovení § 33a zákona proti nekalé soutěži (Gesetz gegen den unlauteren Wettbewerb), ve svém znění použitelném na spor v původním řízení (dále jen „UWG“), stanoví:

„(1) Vyhlášením výprodeje ve smyslu tohoto spolkového zákona se rozumí všechna veřejná oznámení nebo sdělení určená většímu okruhu osob, z nichž je možné vyvozovat záměr urychleně prodat maloobchodní formou zboží ve větším množství, a která současně mohou vyvolat dojem, že podnikatel je mimořádnými okolnostmi nucen zboží urychleně prodat, a proto tyto výrobky nabízí za obzvláště výhodných podmínek nebo za obzvláště výhodné ceny. [...]

(2) Pod ustanovení § 33a až § 33e nicméně nespádají oznámení a sdělení o sezónních výprodejích, sezónních likvidačních výprodejích, inventurních a podobných výprodejích a oznámení a sdělení o zvláštních prodejkch, které jsou v příslušném odvětví a v určitou roční dobu obecně běžné (například ‚bílý týden‘ [ve smyslu týden ložního prádla a záclon] nebo ‚týden kabátů‘).

(3) Bod 7 přílohy tím zůstává nedotčen.“

12 Bod 7 přílohy tohoto zákona beze změny přebírá bod 7 přílohy I směrnice.

13 Ustanovení § 33b UWG stanoví:

„Vyhlášení výprodeje je přípustné jen s povolením okresního správního orgánu, který je místně příslušný podle místa, kde se má výprodej uskutečnit. Žádost o povolení výprodeje se podává písemně a musí obsahovat následující údaje:

1. množství, druh a prodejní hodnotu zboží určeného k prodeji;
2. přesné místo výprodeje;
3. dobu, po kterou se má výprodej konat;
4. důvody, pro které se má výprodej konat, jako je úmrtí majitele obchodu, ukončení podnikání nebo ukončení prodeje určitého druhu zboží, přemístění prodejny, živelná událost a podobně;

[...]“

14 Ustanovení § 33c UWG stanoví:

„(1) Okresní správní orgán je před vydáním rozhodnutí povinen požádat zemskou živnostenskou komoru příslušnou podle místa výprodeje, aby mu ve lhůtě dvou týdnů doručila posudek.

(2) Okresní správní orgán je povinen o žádosti rozhodnout do jednoho měsíce od jejího doručení.

(3) Žádost o povolení se zamítne, pokud neexistují důvody ve smyslu § 33b bodu 4 nebo pokud prodej nemá být vyhlášen na průběžné období. Žádost o povolení se kromě toho zamítne i tehdy, pokud se má prodej uskutečnit v době od začátku předposledního týdne před Velikonocemi do svatodušních svátků a od 15. listopadu do Vánoc, nebo po dobu trvající déle než půl roku, s výjimkou případů, kdy se jedná o úmrtí obchodníka, živelné události nebo jiných podobných případů hodných zvláštního zřetele. Pokud podnikatelská provozovna ještě neexistuje celé tři roky, lze uvedené povolení udělit jen v případě úmrtí obchodníka, v případě živelné události nebo v podobných případech hodných zvláštního zřetele.

[...]“

15 Ustanovení § 33d UWG stanoví:

„(1) Každé vyhlášení výprodeje musí obsahovat důvody urychleného prodeje, dobu, po kterou se má výprodej uskutečnit, a obecné označení zboží, které má být prodáváno. Tyto údaje musí odpovídat údajům v rozhodnutí o povolení výprodeje.

(2) Po uplynutí doby prodeje uvedené v rozhodnutí o povolení výprodeje je jakékoli vyhlašování výprodeje zakázáno.

(3) Během doby prodeje uvedené v rozhodnutí o povolení výprodeje je povolen prodej zboží uvedeného ve vyhlášení výprodeje pouze v množství, které je uvedeno v rozhodnutí o povolení výprodeje. Jakékoli dodatečné pořizování zásob zboží daného druhu je zakázáno.

[...]“

16 Ustanovení § 34 odst. 3 UWG stanoví:

„Kdo poruší ustanovení této části zákona, může vůči němu být – vedle trestního stíhání – uplatňováno, aby se jednání zdržel, a v případě zavinění vůči němu lze uplatnit nárok na náhradu škody. Tento nárok může být uplatněn pouze řádnou soudní cestou. [...]“

Spor v původním řízení a předběžná otázka

- 17 Georg Köck, obchodník s místem podnikání v Innsbrucku (Rakousko), v novinách oznámil „úplný likvidační prodej“ výrobků ve svém obchodě a pro tento prodej před uvedeným obchodem rovněž prováděl reklamu prostřednictvím reklamních štítů a nálepek. Kromě výrazu „úplný likvidační prodej“ použil i takové výrazy jako „vše musí být prodáno“ a „sleva až 90 %“. Pro vyhlášení uvedeného likvidačního prodeje nepožádal G. Köck o povolení okresního správního orgánu (Bezirksverwaltungsbehörde).
- 18 Schutzverband gegen unlauteren Wettbewerb, který měl za to, že oznámení G. Köcka představuje „vyhlášení výprodeje“ ve smyslu vnitrostátních právních předpisů a porušuje ustanovení § 33a a následujících UWG z důvodu, že nebylo předmětem předchozího správního povolení, podal u Landesgericht Innsbruck zdržovací žalobu s návrhem na zveřejnění soudního rozhodnutí.
- 19 Vzhledem k tomu, že tato žaloba byla zamítnuta, podal Schutzverband gegen unlauteren Wettbewerb proti tomuto rozhodnutí odvolání u Oberlandesgericht Innsbruck. Posledně uvedený soud vydal usnesení o předběžném opatření, v němž návrhu odvolatele vyhověl.
- 20 Georg Köck podal proti usnesení Oberlandesgericht Innsbruck u předkládajícího soudu opravný prostředek („Revisionsrekurs“).
- 21 Z předkládacího rozhodnutí zaprvé vyplývá, že se soudní řízení v původní věci týká pouze otázky, zda G. Köck disponuje náležitým povolením vydaným správním orgánem. V rámci tohoto řízení je přezkum nekalé povahy obchodní praxe převeden ze soudů na správní orgány, aniž se však předjímá, že je uvedená praktika nekalá „za všech okolností“ s ohledem na čl. 5 odst. 5 směrnice.
- 22 Zadruhé předkládající soud nevylučuje, že v souladu se směrnicí může být soudní zákaz obchodní praxe považován za přijatelný pouze v případě, kdy samotné rozhodnutí správního orgánu v tomto ohledu splňuje požadavky uvedené směrnicí.
- 23 Oberster Gerichtshof, který měl za to, že vyřešení sporu ve věci v původním řízení závisí na výkladu ustanovení směrnice, se rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Brání čl. 3 odst. 1 a čl. 5 odst. 5 směrnice [...] nebo jakékoli jiné ustanovení [této směrnice] vnitrostátní právní úpravě, podle níž je vyhlášení výprodeje bez povolení příslušného správního orgánu nepřípustné, a proto musí být v soudním řízení zakázáno, aniž soud v tomto řízení musí zkoumat klamavou, agresivní či jinak nekalou povahu této obchodní praxe?“

K předběžné otázce

- 24 Podstatou předběžné otázky předkládajícího soudu je, zda směrnice musí být vykládána v tom smyslu, že brání tomu, aby vnitrostátní soud nařídil ukončení obchodní praktiky pouze z důvodu, že tato praktika nebyla předmětem předchozího povolení příslušného správního orgánu, aniž by sám provedl posouzení nekalé povahy uvedené praktiky.
- 25 Za účelem odpovědi na tuto otázku je třeba úvodem určit, zda taková obchodní praktika, jako je vyhlášení výprodeje uvedeného v ustanovení § 33a odst. 1 UWG, představuje „obchodní praktiku“ ve smyslu čl. 2 písm. d) směrnice, a podléhá tedy požadavkům stanoveným touto směrnicí.
- 26 V tomto ohledu je třeba uvést, že čl. 2 písm. d) směrnice definuje pomocí zvláště široké formulace pojem „obchodní praktika“ jako „jednání, opomenutí, chování nebo prohlášení, obchodní komunikac[i] včetně reklamy a uvedení na trh ze strany obchodníka přímo související s propagací, prodejem nebo dodáním produktu spotřebiteli“ (rozsudek ze dne 9. listopadu 2010, Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag, C-540/08, Sb. rozh. s. I-10909, bod 17).
- 27 Taková reklamní opatření, jako jsou opatření dotčená ve věci v původním řízení, která se týkají prodeje zboží spotřebitelům za výhodných podmínek nebo cen, přitom jasně spadají do rámce obchodní strategie subjektu a směřují přímo k podpoře a prodeji tohoto zboží. Z toho vyplývá, že představují „obchodní praktiky“ ve smyslu čl. 2 písm. d) směrnice, a v důsledku toho spadají do její věcné působnosti.
- 28 Po tomto určení je však třeba přezkoumat, zda taková vnitrostátní ustanovení, jako jsou ustanovení § 33b a § 34 odst. 3 UWG, mohou spadat do působnosti směrnice v závislosti na cílech, které sledují.
- 29 V tomto ohledu je třeba uvést, že – jak Soudní dvůr již rozhodl – tato směrnice v souladu s osmým bodem odůvodnění „přímo chrání ekonomické zájmy spotřebitele před nekalými obchodními praktikami vůči spotřebitelům“ a zajišťuje, jak uvádí zejména článek 1 směrnice, „vysok[ou] úrov[ěň] ochrany spotřebitele sblížením právních a správních předpisů členských států týkajících se nekalých obchodních praktik, které poškozují ekonomické zájmy spotřebitelů“ (usnesení ze dne 4. října 2012, Pelckmans Turnhout, C-559/11, bod 19 a citovaná judikatura).
- 30 Z rozsahu působnosti směrnice jsou vyloučeny, jak vyplývá z jejího šestého bodu odůvodnění, pouze vnitrostátní právní předpisy, které se týkají nekalých obchodních praktik poškozujících „pouze“ ekonomické zájmy soutěžitelů nebo které se týkají obchodování mezi obchodníky (výše uvedený rozsudek Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag, bod 21).
- 31 Jak uvádí předkládající soud, „vyhlášení výprodeje“ ve smyslu ustanovení § 33a odst. 1 UWG, což je ustanovení uplatněné v rámci sporu v původním řízení, ve věci v původním řízení představuje „obchodní praktiku“ ve smyslu směrnice. Uvedený soud tak implicitně připouští, jak uvedla generální advokátka v bodě 38 svého stanoviska, že se toto ustanovení týká ochrany spotřebitelů, a nikoli výlučně ochrany soutěžitelů a ostatních subjektů na trhu.
- 32 Kromě toho ustanovení § 33b UWG stanoví, že vyhlášení výprodeje je přípustné jen tehdy, byl-li výprodej předmětem předchozího správního povolení. Vyjmenovává rovněž údaje, které musí být uvedeny v žádosti o povolení. Ustanovení § 34 odst. 3 tohoto zákona uvádí, že pokud dojde k jakémukoli porušení ustanovení § 33a až 33d UWG, může být podána zdržovací žaloba nebo v případě zavinění žaloba na náhradu škody.
- 33 Za těchto podmínek je nutno konstatovat, že taková vnitrostátní ustanovení, jako jsou ustanovení § 33b a § 34 odst. 3 UWG ve spojení s ustanovením § 33a odst. 1 UWG, která pod hrozbou sankcí zakazují obchodní praktiku, která nebyla povolena, představují opatření, která slouží k boji proti nekalým obchodním praktikám v zájmu spotřebitelů, a tudíž do rozsahu působnosti směrnice spadají.

- 34 Po tomto zjištění je třeba ověřit, zda směrnice brání takové vnitrostátní právní úpravě, jako je právní úprava dotčená ve věci v původním řízení.
- 35 Podle ustálené judikatury jsou jedinými obchodními praktikami, které lze pokládat na základě vnitrostátní právní úpravy za nekalé, aniž je třeba provádět hodnocení jednotlivých případů podle ustanovení článků 5 až 9 směrnice, obchodní praktiky uvedené v příloze I směrnice. V důsledku toho praktika, na kterou se tato příloha nevztahuje, může být prohlášena za nekalou pouze v návaznosti na přezkum jejího nekalého charakteru v souladu s kritérii uvedenými ve zmíněných článcích 5 až 9 (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. ledna 2010, Plus Warenhandelsgesellschaft, C-304/08, Sb. rozh. s. I-217, body 41 až 45, jakož i výše uvedený rozsudek Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag, body 30 až 34).
- 36 Takovou obchodní praktiku spočívající ve vyhlášení výprodeje uvedenou v ustanovení § 33a odst. 1 UWG, kterou využil obchodník nedisponující předchozím povolením příslušného správního orgánu k tomu, aby tak učinil, přitom nelze považovat za praktiku, která jako taková patří mezi praktiky vyjmenované v příloze I směrnice.
- 37 V rámci praktik obsažených v této příloze, jež jsou za všech okolností považovány za nekalé, je třeba se zabývat praktikami, které by za okolností věci v původním řízení mohly být potenciálně relevantní a na které odkázali účastníci v řízení před Soudním dvorem.
- 38 V bodě 4 uvedené přílohy je uvedena praktika spočívající v „tvrzení, že obchodníkovi (jakož i jeho obchodním praktikám) nebo produktu bylo uděleno schválení, potvrzení nebo povolení veřejného nebo soukromého subjektu, ačkoli tomu tak není nebo takové tvrzení není v souladu s podmínkami schválení, potvrzení nebo povolení“.
- 39 Uvedený bod nestanoví obecný zákaz obchodních praktik, které nebyly předmětem povolení přiznaného příslušným orgánem. Týká se naopak specifických případů, v nichž – jak generální advokátka uvedla v bodě 93 svého stanoviska – použitelná právní úprava stanoví určité požadavky, zejména co se týče kvality obchodníka nebo jeho výrobků, a v tomto ohledu stanoví režim schválení, potvrzení nebo povolení.
- 40 Vyhlášení výprodeje učiněné bez vydání náležitého předchozího povolení nemůže stejně tak spadat ani pod bod 7 přílohy I směrnice a nemůže být považováno za nepravdivé prohlášení, na základě něhož se spotřebitelé mohou domnívat, že dotčený produkt „bude dostupný pouze po omezenou dobu nebo že bude dostupný pouze po omezenou dobu za určitých podmínek, za účelem přimět spotřebitele k okamžitému rozhodnutí bez příležitosti nebo času potřebného k učinění informované volby“.
- 41 Ve sporu v původním řízení se nepoužije ani bod 15 této přílohy. Tento bod se týká praktiky spočívající v „tvrzení, že obchodník zamýšlí ukončit obchodování nebo se stěhuje, ačkoli tomu tak není“. Ve věci v původním řízení však jde nikoli o takovou praktiku, jako je praktika uvedená ve zmíněném bodě 15, ale o obchodní praktiku uplatněnou bez předchozího povolení příslušného správního orgánu.
- 42 Z předcházejícího vyplývá, že vyhlášení výprodeje uvedené v ustanovení § 33a odst. 1 UWG, realizované obchodníkem, který nedisponuje předchozím povolením k tomu, aby tak učinil, nelze v rozsahu, v němž se na něj uvedená příloha nevztahuje, jako takové považovat za nekalé za všech okolností.
- 43 Za těchto podmínek je třeba posoudit, zda vnitrostátní právní úprava uvedená v bodě 33 tohoto rozsudku není v rozporu s režimem zavedeným směrnicí.

- 44 Směrnice ponechává členským státům – jak uvedla generální advokátka v bodech 44 až 55 svého stanoviska – určitý rozhodovací prostor, pokud jde o výběr vnitrostátních opatření určených k tomu, aby v souladu s články 11 a 13 směrnice bojovala proti nekalým obchodním praktikám, zejména za podmínky, že jsou přiměřená a účinná a že takto stanovené sankce jsou účinné, přiměřené a odrazující.
- 45 Jelikož se předběžná nebo preventivní kontrola ze strany členského státu může za určitých okolností jevit jako přiměřenější a vhodnější než kontrola *a posteriori* nařizující ukončení již uplatněné nebo bezprostředně nastupující obchodní praktiky, mohou tato vnitrostátní opatření spočívat zejména ve stanovení režimu předchozího povolení – pod hrozbou sankcí – určitých praktik, jejichž povaha za účelem boje proti nekalým obchodním praktikám takovou kontrolu vyžaduje.
- 46 Výsledkem režimu stanoveného uvedenými vnitrostátními opatřeními, která představují provedení směrnice, však nemůže být zákaz obchodní praktiky pouze z důvodu, že uvedená praktika nebyla předmětem předchozího povolení příslušného správního orgánu, aniž by byla posouzena její nekalá povaha.
- 47 Směrnice v první řadě brání vnitrostátní právní úpravě, která vylučuje kontrolu obchodní praktiky neuvedené v příloze I uvedené směrnice s ohledem na kritéria uvedená v člancích 5 až 9 této směrnice.
- 48 Dále pak je vnitrostátní právní úprava, na základě níž je přezkum nekalé povahy uvedené obchodní praktiky proveden až po zákazu stanoveném pro nesplnění povinnosti získat předchozí povolení, neslučitelná s režimem zavedeným směrnicí, jelikož tato praktika z důvodu své povahy a zvláště souvisejícího faktoru času pro obchodníka ztrácí jakýkoli ekonomický smysl.
- 49 Taková vnitrostátní právní úprava, jako je právní úprava uvedená v předcházejícím bodě, přitom znamená, že je stanoven obecný zákaz obchodních praktik uplatněných v rámci zvláštního režimu, třebaže případně nekalá povaha těchto praktik vůbec nebyla posouzena v souladu s judikaturou uvedenou v bodě 35 tohoto rozsudku podle kritérií uvedených v člancích 5 až 9 směrnice.
- 50 Ze všeho předcházejícího vyplývá, že směrnice musí být vykládána v tom smyslu, že brání tomu, aby vnitrostátní soud nařídil ukončení obchodní praktiky, na kterou se příloha I směrnice nevztahuje, pouze z důvodu, že uvedená praktika nebyla předmětem předchozího povolení příslušného správního orgánu, aniž by sám provedl posouzení nekalé povahy dotčené praktiky s ohledem na kritéria uvedená v člancích 5 až 9 směrnice.

K nákladům řízení

- 51 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/29/ES ze dne 11. května 2005 o nekalých obchodních praktikách vůči spotřebitelům na vnitřním trhu a o změně směrnice Rady 84/450/EHS, směrnic Evropského parlamentu a Rady 97/7/ES, 98/27/ES a 2002/65/ES a nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2006/2004 (směrnice o nekalých obchodních praktikách) musí být vykládána v tom smyslu, že brání tomu, aby vnitrostátní soud nařídil ukončení obchodní praktiky, na kterou se příloha I této směrnice nevztahuje, pouze z důvodu, že uvedená

praktika nebyla předmětem předchozího povolení příslušného správního orgánu, aniž by sám provedl posouzení nekalé povahy dotčené praktiky s ohledem na kritéria uvedená v člancích 5 až 9 uvedené směrnice.

Podpisy.